

рейтингові місця – 4,33), Національний технічний університет «Харківський політехнічний інститут» (середнє рейтингове місце – 4,67), Львівський національний університет імені Івана Франка (середнє рейтингове місце – 5,33), Харківський національний університет радіоелектроніки (середнє рейтингове місце – 6,67).

Джерела

- 10 українських вишів включено до світового рейтингу The Times. *Освіта.ua*. URL: <https://osvita.ua/vnz/rating/87567/> (дата звернення: 05.07.2023).
- 11 українських ЗВО увійшли до рейтингу QS World University Rankings 2023. *Міністерство освіти і науки України*. URL: <https://mon.gov.ua/ua/news/11-ukrayinskih-zvo-uvijshli-do-rejtingu-qs-world-university-rankings-2023> (дата звернення: 05.07.2023).
- Рейтинг університетів України «Топ-200 Україна 2023». *ЄвроОсвіта*. URL: <http://www.euroosvita.net/index.php/?category=1&id=7923> (дата звернення: 05.07.2023).

Fedoriv Yaroslava Romanivna
Candidate of Philology, Associate Professor
The National University of "Kyiv-Mohyla Academy"
Shuhai Alla Yuriivna
The National University of "Kyiv-Mohyla Academy"
Pirozhenko Iryna Dmytrivna
The National University of "Kyiv-Mohyla Academy"

SEQUENCING EFL LEARNING ACTIVITIES FOR MASTERING SCHOLARLY COMMUNICATION SKILLS

Introduction. Sequencing EFL learning activities for mastering scholarly communication skills is a crucial aspect of English as a Foreign Language (EFL) instruction. Scholarly communication skills, essential for students who aim to excel in higher education or pursue careers in academia, refer to the ability to effectively convey ideas, arguments, and research findings in an academic or professional context.

This process involves planning and organising the progression of language tasks and exercises to develop communication skills appropriate for the context of scholarly communication, which entails guiding students through a series of activities that help them develop proficiency in academic writing, speaking, reading, and listening.

Sequencing learning activities in EFL classrooms serves multiple purposes. It provides a structured framework that scaffolds students' learning, ensuring their progression from simpler to more complex tasks. Additionally, it allows incorporation of a variety of instructional techniques, resources, and materials to engage students and enhance their learning experience.

This project explores the importance of sequencing EFL learning activities for mastering scholarly communication skills. This includes various strategies, approaches, and best practices for effective sequencing to foster the development of academic language proficiency.

The *goal* of sequencing EFL learning activities for mastering scholarly communication skills is to guide learners in their language development from the initial proficiency level to a higher level of language competence. Strategic organisation and progression through a series of activities aim at enhancing students' ability to effectively convey ideas, arguments, and research findings in an academic context. The sequencing approach scaffolds students' learning, provides exposure to a variety of language tasks and resources, and fosters the development of academic language proficiency. The ultimate target is to empower students with the necessary skills and confidence to excel in academic and professional settings that require relevant scholarly communication abilities.

Starting point. In compliance with *NATO Standards A Training-5* (2016), learners are to acquire the 2+ aiming at 3 language proficiency level in reading, listening, speaking, and writing. Specifically, in *reading*, learners are able to comprehend concrete and factual written material on familiar subjects, as well as some complex general and professional material. Initially they may experience difficulties when interpreting texts based on hypothesis, opinion, and argumentation. In *listening*, they can understand informal and formal conversations on practical topics, but may be uneasy with rapid speech or slang. In *speaking*, students can engage in conversations, narrate, describe, state facts, and give instructions, but may have limitations in more complex situations and struggle with abstract linguistic formulations. In *writing*, they can produce coherent personal and informal correspondence, as well as documents on practical topics, but may encounter challenges in organising and developing ideas and may have flaws in vocabulary and complex structures. Nevertheless, their language proficiency is generally understandable and appropriate in various contexts (*NATO Standard ...*, 2016).

Methodology. The EFL course activities are designed so as to guide learners from the initial level of language proficiency (2+) to the target level 3 (STANAG 6001). Namely, in Section "Reading," the texts are sequenced from short ones with limited vocabulary, basic grammar and conventional style towards those with advanced vocabulary, complex grammar and sophisticated style. Vocabulary introduced in Section "Reading" is

practised and further enhanced in this section and the subsequent sections. This approach is discussed by E. Voss, and I. Kostka (2019).

In Section “Listening” the sound materials are ordered from 10-15-minute-tracks with intermediate vocabulary, grammar and conventional style towards shorter texts with more complicated vocabulary, grammar and style.

Skills progression in Section “Speaking” is congruent to the previous sections.

The above skills are implemented in Section “Writing” in compliance with the principle from simpler to more complex. Writing skills are recognised by M. Lloyd (2007) as the ones that are difficult to acquire, thus it is essential to design writing activities using a coherent and effective framework.

Outcomes. By the end of this course students will be able to communicate at level 3 (STANAG 6001). In particular, in reading, learners are expected to be able to comprehend a variety of written material on general and professional subjects, including unfamiliar topics, understand abstract concepts, interpret implicit information, and recognise figurative language and subtleties in written texts. In listening, they can understand both formal and informal speech on practical topics, as well as discussions on complex subjects. Students have a clear understanding of language used in various contexts and can recognise metaphorical expressions and emotional overtones. In speaking, learners can effectively participate in conversations, discuss specific interests and professional fields, convey abstract concepts, handle extended and elaborate monologues, hypothesise, and deal with unfamiliar subjects. They may have some limitations with rapid speech or slang. In writing, students can produce effective formal and informal correspondence and documents, including essay-length argumentation and explanation, convey abstract concepts and organise ideas, although their writing style may be non-native. Overall, their language proficiency is sufficient for clear communication, with occasional errors that do not impede understanding.

Conclusion. Sequencing EFL learning activities for mastering scholarly communication skills is crucial for providing a structured framework that guides students from initial language proficiency to higher levels, ensuring their progression in reading, listening, speaking, and writing skills. The methodology of sequencing activities gradually introduces more complex tasks and materials. The outcomes of this approach are seen as enhancing the learners' ability to comprehend a variety of written and spoken texts, convey ideas effectively, and engage in academic discourse. While there may be some difficulties, the overall language proficiency achieved through well-sequenced activities allows for clear and meaningful communication in scholarly contexts. Thus by emphasising the importance of sequencing in EFL instruction, we suggest that educators can empower the scholarly degree seekers to develop the necessary skills for success in academic and professional endeavours.

Sources

1. NATO Standard. *ATrainP-5. Language Proficiency Levels*, 2016. URL: <https://www.natobilc.org/files/ATrainP-pdf>
2. Voss, E., & Kostka, I. (2019). Experiences Flipping Academic Reading and Writing. *Springer briefs in education*. Springer Nature (Netherlands). https://doi.org/10.1007/978-981-13-8657-2_4
3. Lloyd, M. (2007). Developing academic writing skills: the PROCESS framework. *Nursing Standard*. <https://doi.org/10.7748/ns2007.06.21.40.50.c4572>

Ясюк Тамара Леонідівна

Національна Академія керівних кадрів культури і мистецтв

Науковий керівник: Сіверс Валерій Анатолійович, доктор філософських наук, професор,
Національна Академія керівних кадрів культури і мистецтв

НАРОДНА ХУДОЖНЯ ТВОРЧІСТЬ ЯК СКЛАДОВА ЕТНІЧНОГО АРХЕТИПУ

Сучасний етап розвитку суспільства вимагає від людства активного реагування на швидкоплинні зміни в технічному, науковому та культурному просторі, а також творчого підходу до розв'язання завдань кожного з цих напрямів. Нині вагомим чинником суспільних відносин стає творча активність, котра характеризує людину, готову до реалізації завдання неординарним способом з творчим підходом.

Творча активність виражається у творчій діяльності. За Мельничук Т. Ф., це «процес комбінування і трансформування наявного знання у нові форми знання, механізм переходу від невідомого до відомого, діяльність, спрямована на створення якісно нових, невідомих раніше духовних чи матеріальних цінностей (нові твори мистецтва, наукові відкриття, різноманітні інновації)» [3, с. 29]. На формування творчої активності впливають такі фактори, як соціальне середовище, умови освіти, навчання, виховання, тому процес реалізації творчих здібностей є складним механізмом, спрямованим на самореалізацію, самоствердження, самовдосконалення.

У процесі розвитку суспільства кожен народ творить власну систему культурних цінностей, які використовуються його членами для вираження свого світовідчуття та етнічної самосвідомості. Народна творчість є історичною основою для розвитку культури, вона виявляється у народних знаннях, цінностях,

нормах, зразках, що виражають етнічну картину світу, визначають соціальну поведінку і зумовлюють ціннісно-нормативний характер життєдіяльності членів певної спільності.

За структурою народна творчість є багатоскладовою цілісною системою, оскільки вбирає в себе не тільки традиційні етнічні, побутові, а й сучасні форми вираження знань, цінностей, норм і зразків життєдіяльності народу, перетворюючись у культуру народу.

У структурі народної творчості значне місце займає художня. Власне поняття «художня» вказує на предмет діяльності – мистецтво. Як і інші форми суспільної свідомості, зокрема, філософія, мораль, релігія, політична і правова ідеологія, народна культура розвивалась під впливом конкретної історичної дійсності, адже характер виробничих відносин визначає загальний рівень суспільної свідомості, у тому числі творчої діяльності народу.

Народна художня творчість знаходить свій прояв у різних видах діяльності народу, зокрема, у поетичній творчості, театральному, музичному, танцювальному, декоративному, образотворчому мистецтві. Усі ці види об'єднує основне – пізнання та відображення трудової діяльності людства, його історії, побуту.

Кожен окремих етнос у своїй народній художній творчості відображає історичну практику пізнання та освоєння навколишньої дійсності, суспільний лад і побут, оцінює явища життя, втілює власні прагнення та ідеали. У народній художній творчості знаходить вияв складний світ людських почуттів і переживань, любов до рідної землі, духовні запити, прагнення та мрії.

Характерні риси різних етносів та їх ідеалів найкраще виявляються у так званому архетиповому уявленні етносу. Як зазначає Северинова М. Ю., «найбільш цікавим для сучасних науковців є можливість показати національну своєрідність втілення того чи іншого архетипу в окремо взятій культурі, виявити його варіативність, співвіднести його з певним етапом розвитку людської свідомості та суспільства» [4, с. 68]. Вона також зауважує, що, «модифікуючись у ході історичного розвитку, архетипи зберігають у собі ті генокоди (першообрази), що відповідають етнокультурам як частинам загальносвітової культури, поданим у національних образах культури» [4, с. 69].

Кримський С. Б. відзначає, що «національна культура є відображенням історичного досвіду в його індивідуально-неповторному, етнічно своєрідному відображенні. Архетипи – це символи колективної ідентичності, що належать до однієї нації та втілюють ціннісний-смысловий домострой етносу» [2, с. 78].

Це означає, що архетип представляє собою щось близьке та рідне у духовному сенсі, таке, що визначає спосіб існування. Северинова М. Ю. зазначає, що архетипи представляють собою «абсолютні цінності, які не змінюються протягом всієї історії людства, а набувають інваріантної смислової забарвленості, нових смислових нашарувань, або ж пробудження сталих цінностей, інваріантного змісту досвіду нації» [4, с. 70]. Отже, наявність архетипів підкреслює прагнення людини до постійного, надійного та абсолютного.

Разом з тим, архетипи як культурні константнесуть у собі не тільки минулі та сьогоденні смисли, але і готують ґрунт для створення нових та забезпечують поєднання традицій різних історичних періодів. Це означає, що народна художня творчість потенційно діалогічна, адже за ходом діалогу смисли знову згадаються та можуть проявитися у новому контексті. Отже, сталі формули у вигляді архетипів у народній художній творчості осмислюються по-новому, допомагаючи сприймати архетипи у формі традицій свого часу і, включаючись у безкінечний ряд своїх попередників, несуть у собі ще не розкриті смисли, ідеї і образи.

Українська культура, поза сумнівом, належить до однієї з найдавніших культур світу. Розвиток її ґрунтується на пізнанні як своїх так і світових культурних архетипів, що передбачає передання культурних цінностей, традицій і досвіду інших народів, елементів світової культури і світового історичного досвіду.

Разом з тим, нині актуалізується проблема цілісності в глобальному світовому контексті національних культур і загальнолюдської культури, а отже, народна художня творчість висувається, за Князевою Т. М., «на новий рівень необхідності». Це означає, що саме народна художня творчість, «ціннісно-орієнтована енергією культурної пам'яті, з духовно-моральною силою та високою естетичною якістю, професіоналізмом здатна протистояти апофеозу ерзацу, імітації, торжеству вульгарності, посередності та видовищній порожнечі» [1, с. 91].

Тому усвідомлення непересічної значущості народної художньої творчості у подальшому розвитку української культури є одним з важливих чинників підвищення духовності, любові до рідної землі та історії.

Джерела

1. Князева Т. М. Роль народного мистецтва у втіленні та формуванні етнічної ідентичності в умовах глобалізації. *Вісник Державної академії керівних кадрів культури і мистецтв*. 2012. №4. С. 89-92.
2. Кримський С. Б. *Архетипи української культури*. Вісник АН України. 1998. №7-8. С. 74-87.
3. Мельничук Т. Ф. Творча активність як компонент духовного розвитку особистості. *Педагогічний процес: теорія і практика*. 2015. № 1-2. С. 29-33.
4. Северинова М. Ю. Значення та роль архетипів у етнонаціональній культурі. *Вісник Державної академії керівних кадрів культури і мистецтв*. 2013. №2 (33). С. 67-71.